

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po 4 kr. petit-vrsta.

Olga Nebrašenska.

(Slika iz prestolice ob Nevi. Po Jesku posl. P. Podkrimski.)

I.

Lepa je bila grofica Olga Nebrašenska, bujne in dražestne postave. Na vitkem vratu kraljevala je glavica moderne Venere in iz bolj bledega, finega obličja žarili sta se dve temni očesi, polni življenja in tajnostne milobe. Bila je — in to je v sedanjem času najvažnejše! — tudi zelo bogata. Imela je jedno najkrasnejših palač na bregu Nevinem, in dohodki, ki so jej dohajali od nekega, v južnej Rusiji ležečega posestva — dedščina po pokojnem soprogu, — bili so tako veliki, da je mogla doseči vse, kar je le hotela. In njene želje so bile včasih kaj čudne! — Možki so jo liki boginjo oboževali, in velikej sili njene demonske krasote klanjale so se najvišje glave.

Knez Irman Serkov, ponosen, črnobradat mož srednje rasti, čegar čerkeski pradedi so bivali nekdanj v Kavkazu, bil je dolgo časa ljubljenec lepe grofice. Veljal je za pravcatega kavalirja, najpredrnejšega jezdeca, najboljšega boritelja in strelca, za najstrastnejšega hazardnega igralca, poznanega miljenca Peterburških dam. Baš zadnje je najbolj veselilo Olgo; možá, za katerega goré mnoga ženska srca, hotela je imeti svojim občudovalcem. Zapeljivo se je smehljala, kadar jej je poljubil drobno roko, in tak smehljaj bil je močan dovolj, da je celo razvajenega kneza ukoval v spono oboževanja in plamteče ljubezni.

V elegantnej palači Nebrašenske zbrana je bila bogata družba Peterburškega plemstva. Svilene obleke šumele so po gladkem parketu, briljanti so se lesketali nalik jutranji srebrni rosi pod mnogobrojnimi lučmi na pozlačenih lestencih, sredi cvetočih gospá in gospic stala je Olga s svojo dražestno lepoto vse daleč nadkriljevajoč.

Baš se je zopet vznemirjeno ozrla po dvorani, ko se jej je s sladkim smehom približal stari knez Vroncenov:

„Kako ste danes zopet krasna, gospa grofica, vi zvezda naše prestolice! Nikdar nesem bolj obžaloval svoje starosti, ko baš sedaj.“

Mlada vdova Nebrašenska zategnila je na tem poklonu ustni posmehljivo ter rekla s prisiljenim glasom:

„Prenez-garde, knez“, nalahko ga je udarila s pahljačo po roki, „Nedeša Vroncenov ima bistre oči; pazite, da mi je ne storite sovražne!“ Naglo se je obrnila ter zginila v vrveči množici gostov.

Mlad, vzrasel gospod, duhovitih potez na čednem obrazu, je stopil v tem trenutku v salon tik dvorane. K njemu je hitela veselo Olga ter ga že od daleč pozdravljala.

„Pozno ste prišli nocoj, baron Dalen! Izvestno ste imeli imenitne diplomatične opravke, ali pa“ — nagajivo ga je pogledala po strani, — „ste imeli ‚rendezvous‘ s kako lepoticó!“

„Gospa grofica!“ vzkliknil je baron žarovito ter jo s svojimi modrimi očmi ljubeznjivo pogledal: „Kako morete kaj takega sumiti, ko vender veste, da mi je vsak trenotek večnost brez vaše bližine. — Pozno došlo poročilo poslanstvu primoralo me je, da sem se nekoliko čez uro zamudil. Prejel sem pa nenadno tudi poziv, Peterburg zopet zapustiti v malo dneh.“

Pri zadnjih besedah nagnil je otožen lepo svojo glavo in skoro šepetaje govoril: „Ne bom se vrnil več!“

Olga je pobledela. „Zapustiti hočete Peterburg?“ vzdihnila je užaljena. „Kdo vas li more siliti, če nečete iti sami!“

„Moj kralj mi ukazuje, grofica,“ odvrnil je Dalen resno; „jaz moram ubogati.“

Nebrašenska šla je parkrat vznemirjena po salonu gor in dol, si grizla rudeči ustni, potem pa udarila jezno z malo nogo ob tla in mrzlično tresoč se roki raztrgali ste mahoma fin čipkast robec.

„Baron, — če pa jaz želim, — če vas jaz prosim, da ostanete tukaj —“ proseče je sklenila roki, — „jaz bi ne mogla živeti sicer; —“ sklonila je glavo na burno se dvigajoče prsi in trudno se je oprla z desnico ob malo mizico.

„Gospa, — Olga!“ kriknil je Dalen: „preveliko srečo mi obetajo vaše besede“; strastno je pritiskal njeno majhno, polno roko na svoji ustni.

„Ralf!“ šepetala je ona in omahnila na njegove prsi: „Kako te morem pustiti od sebe proč, ko te tako goreče ljubim!“

Neka blažena pijanost razlila se je po vseh čutih njegovih, ko je objemal krasno bitje in pokrival mehka, bujna usta s pekočimi poljubi.

„Moja si, vsa moja! — Olga, preveč sreče za jedno trenotje. Glej, baš danes sem hotel prepričati se, li ne igraš z mano ter ljubiš onega — Serkova —“

„Ne imenuj več tega imena, ljubec moj! Serkov je hudoben demon, ki me z nerazumljivo silo zapleta v nevidne mreže, da se ga ubraniti ne morem, vendar se ga bojim. Reši me ti pred njim! Ne pusti me same niti za trenotek!“

Ralf Dalen postal je zopet miren. „Mnogo zahtevaš, Olga! Pomisli, naj li svojo karijero popolnoma zapustim, dasi se mi ponuja lepa in slavna prihodnjost: uprav včeraj sem bil imenovan poslanstvenim svetnikom!? — Pa bodi,“ pristavil je brzo, kakor bi čutil hitre udarce njenega srca; „vse ti žrtvujem,“ — zdrknil je na koleno, „kajti nepopisno te ljubim.“ —

Tih korak po preprogah začul se je, baron skočil je pokonci, knez Serkov stal je mej vratmi. Čuden ogenj mu je kipel iz oči.

„Gospa grofica!“ spregovoril je skoraj jezno, „družba vas jako pogreša, ker pri zabavi manjka kraljica. Li smem prositi?“ ponudil jej je roko.

Olga zrla je ko kip nepremično v blede lice kneževo; komaj se je upala dihati. Že je hotela stopiti h knezu, ko je baron stopil mej njo in Serkova: „Gospa grofica Nebrašenska je moja nevesta; zato oprostite, svetlost —!“

Knez Serkov zahrohotal se je na glas. „Gotovo blagovolite šaliti se, baron!“

„Nikakor ne, svetlost,“ zavrnil ga je rezkim glasom Dalen; „gospa grofica, recite sami, da sem govoril resnico!“

Olga pa je molčala, kakor bi jej kdo zadrnil grlo. Tresla se je in gledala v tla.

„Ha, tedaj vendar-le pustna šala?“ norčeval se je knez; „sicer nekoliko prezgodaj, a vendar je stvar jako zabavna. Ha, ha!“

Ponosno je nagnil svojo aristokratsko glavo: „Gospa grofica, prosim torej,“ prijel jo je za levico ter jo odvedel nazaj v dvorano. Baron pa je obstal kot kip na svojem mestu ter zrl z izbuljenimi očmi za njima.

Olga se niti ozrla ni. Kakor bi pozabila čisto nanj, smejala se je veselo, ko vselej, in knez Irman Serkov ni šel ves večer od njene strani.

II.

V velikem hotelu sešla sta se naslednje dopoldne Ralf Dalen in Irman Serkov. Zadnji je bil bled in razburjen, baron pa čudno miren.

„Steklenico šampanjca, pa društveno šarico!“ ukazal je knez velikemu natakarku, ki je stal suženjski priklo-njen pred njim. „Prav tako, gospod baron?“

Dalen je prikimal in fle gmatično stegnil roko po nekem časopisu. Trenotek pozneje prinesel je natakark za-ukazane stvari. Knez si je natočil polno kupo.

„Vsprejmete torej moj predlog?“ je vprašal nató.

„Rekel sem: da!“ odgovoril je rezko baron.

„Dobro. — Pijva, — potem začneva!“

Naglo je zvrnil knez vsebino kupice v svoje grlo; Dalen se pijače niti pritaknil ni.

Serkov postavil je na tó šarico na sredo mize, jo parkrat zavrtil, da je zaropotalo v njej in mrmral: „Življenje ali smrt!“

Dalen stal je mirno poleg, kakor bi kneza niti videl ne.

„Vi vlečete!“ dejal je grgraje knez in stopil korak od mize nazaj.

Ko nenaden blisk zaiskrilo se je v modrih očeh baronovih in sveža barva njegovega obraza je nekoliko pobledela. Segel je v šarico, potegnil roko urno nazaj, jo odprl — črna kroglica. Knez Serkov se je glasno od-dahnil; veliko breme se mu je odvalilo raz prsi.

„Torej čez tri dni!“ — Pogledal je na uro: „Sedaj je najst, devet minut. Z zadnjo sekundo zapadete obi-čajni kazni.“

„Vem, knez Serkov! Pa ne bodite preveč ponosni na svojo milo usodo, — —“ hotel je še nekaj reči, pa se je premislil, pograbil svoj cilinder ter po lahkem po-klonu krépkih korakov odšel iz hotela. Na mizi je pustil natakarku poltino, polovico je plačal knez.

Pri poslanstvu je čakal barona zanesljiv sluga grofice Olge z malim pismom, katero pa je dobila kmalu neod-pečaćeno nazaj. Isto se je zgodilo tudi drugi dan. Tret-jega dne ni bilo barona h poslanstvu. Pismo je dobila tedaj Nebrašenska po istem slugi nazaj.

Spočetka je bila Olga jako vznemirjena radi tega, potem pa je postala nejevoljna in jeziti se je začela nad seboj. „Lepa in bogata Nebrašenska se ne ponuja ni-komur!“ — je dejala pri sebi ter napisala tretje pismo.

Četrtega jutra pa je čitala v ruskem dnevniku pre-tresujočo vest o nenadni smrti barona Dalna. Sicer so sumili v obče vsi samomor, vendar gotovega ni vedel po-vedati nihče. Le Olga je vedela vse, kajti istega dne je prejela po pošti majhno jaško s — črno kroglo

— — — — —
Za tem je minulo par mesecev.

Valovi Nevini so bili zamrznjeni in ulice je po-krival droben sneg. Po jednem mnogih mostov preko reke drščala je dolga vrsta krasnih sanij: — peljala sta se h poroki knez Irman Serkov pa grofica Nebrašenska.

Leto pozneje pa se je ločil knez od svoje dražestne soproge in šel na samotni grad v Kavkazu.

Kneginja Olga je ostala v Petrogradu in še večkrat se je shajalo v njenih bogatih salonih plemstvo slavne prestolnice ruske.

Narodne zastavice.

(Zapisal Radovan).

Zakaj ima mlinar bel klobuk? — (Zato da se ž njim pokrrije.)

Katerega kamenja je največ v zidu. — (Potolčepnega).

Višji kot smereka, tanši kot dreta? — (Dež).

Hladno je, pa vender žge? — (Kopriva).

Kaj je za mlinarja najbolje? — (Da vreče ne govore).

Kateri petelin ne poje? — (Na puški).

Katero rastlino tudi slepci poznajo? — (Koprivo).

Katera je prva božja zapoved? — (Ne jej prepove-danega sadu!)

Črno je, oglje ni, rep ima, miš ni, sol liže, krava ni. Kaj je to? (Črna retkev).

Domača umetnost.

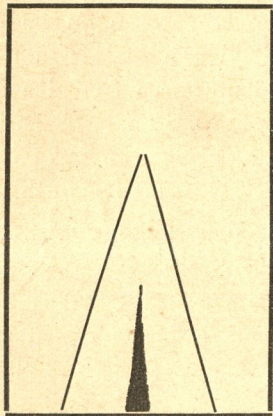
„Es bildet ein Talent sich in der Stille“ —

V samotni dolini za Golovcem živi pohlevno liki duhteča vijolica genjalni slikar Vrban Kistoprask. Navzlic lepo donečemu imenu in čudoviti nadarjenosti, ostal je doslej nepoznan. Še le tedaj, kadar mu bode blede smrt z ostro koso prerezala nit življenja, prišle bodo njegove zasluge na dan in sestavil se bode morda celo odbor za spomenik njegov. „A kaj pomaga po smrti spomenik, če pa živega nihče ne podpira?“ Kaj pomagajo še tako krasni proizvodi, če pa ni naročil in ni zaslužka?

In tako se godi našemu Kistoprasku. Zato se mi v srce smili in zato sem skrivši kot „amatêr-fotograf“ posnel par njegovih podob in je tu podajam slavnemu občinstvu, da samo sodi, kolik mojster je naš umetnik. Njegova umetnost je uprav lakonična. Samo par potez, par krepkih črt in zgodovinski trenotek stoji nam živo pred očmi, Kistoprask ne trati časa s podrobnostmi, on ne slika oblek, pokrajin, drevja in gorovja, njegov „žanr“ daje popolno svobodo še tako razvajeni fantaziji, on slika d i v n o.

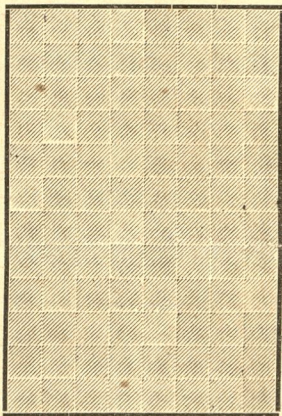
O resničnosti te moje ocene prepriča se lahko vsak, kdor z zadostno pazljivostjo in bistrumnostjo pregleda in študira nastopne slike:

I.

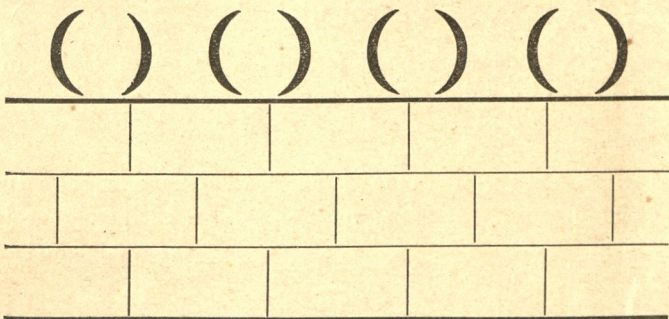
Napoleon I. pred bitko pri Marengi v svojem šotoru.

II.

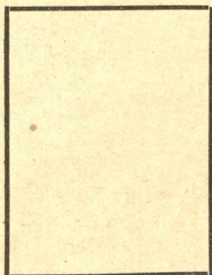
Ljubljana v megli in noči.

III.

Čreda volov za cerkvenim zidom.

IV.

Planinski orol 3000 metrov visoko.

Blagovoljna naročila vsprejema iz posebne prijaznosti

Živko Dreta
zasebnik na desno od Golovca.

Iz A. Petöfi ja poezij.

(Poslovenil V.

Pogreb.

K pogrebu zvonovi pojó,
Kogá spet k počitku nesó?
V pokoji in miru zdaj spi,
Kakó se srečen mi zdí!

Pod mojim oknom so že;
Oh, kakšen jok in tožbé! —
Ko mene ven ponésó,
Pač nihče tožil ne bó.

Kaj to, če plugovi zobjé
Na njivi brazde naredé?
Če nisi sjal, samó plevél
In pa osát, tam bodeš žel.

Pogled tvoj žarni, deklica,
Prodril mi je na dno srcá,
In kakor brane zob poljé
Razril mi vneto je srcé.

Toda globoke brazde te
Le žalost mi in jad rodé.
O vséj na njé ljubezni kal,
In trn bo rože ti pognal.

Drobnice.

Neko gospodično so uprašali: „Koga bi rajši vzela, krojača ali krčmarja?“

Brez pomisleka je odgovorila: „Kateri bi me prej snubil.“

(*Probatum est.*) V višjem ženskem zavodu bile so slušateljice jako nemirne. Navzlic večkratnemu opominu le ni bilo miru, šepetale so še vedno mej seboj.

Gospodu učitelju je naposled pošla potrpežljivost in rekel je:

„Ali res mislite, da je Kapitol v nevarnosti?
Kakor bi pihnil, nastal je mir.“

Žena: „O saj poznam brezsrčnost tvojo! Ko bi umrla, bi ti niti mojega groba ne obiskal!“

Mož: „Prej poskusi, potlej govori!“

(Kratka propoved.) Na Dolenjskem nekje se župnik in župljani neso nič posebno dobro gledali. Gospod župnik si je torej prosil proč in njegovej prošnji se je kmalu ugodilo.

Prišla je nedelja, ko se mu je bilo posloviti od svojih ovčic. Cerkev bila je natlačeno polna. Stopivši na leco imel je župnik jako kratko propoved. Govoril je nekda tako:

„Ljubi moji! Došlo vas je danes toliko, kolikor še nikoli, ker ste mislili, da se bom od vas poslavljal. Pa se ne bom, ker sem vas do grla sit. Amen!“

(K metskimi nazori.) K nekemu odvetniku prišel je kmet zaradi neke tožbe. Odvetnik začne ga izpraševati in pisaje informacijo ponavlja kmeta opomina: „Oče, le resnico!“ na to pa kmet odvrne:

„Seveda le resnico, saj lagali boste potlej vi!“

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Leto ide h koncu, mi Slovani pa nemamo nikakšne bilance. Ovce smo — mnogo je tudi koštrunov vmes — kakor smo bili nekđaj. Besede sv. pisma: „Udaril bodem pastirja in razkropile se bodo ovce“, uresničuje se vedno bolj nad nami. Pastirje, kar smo jih imeli, ali bi jih vsaj radi imeli, bijejo z različnimi, marsikđaj tudi z zakrivljenimi palicami, in ker smo mi vedno le ovce, nikdar pa ne ovni, razcepljeni in razkropljeni smo od dneva do dneva bolj.

Kaj nam koristijo deklamacije, da smo pozni, a mladi, kaj trditve, da je bodočnost naša, dokler ne poznamo vzajemnosti, katero je slavni Kolar že pred desetletji tako divno opeval, dokler se ne moremo združiti v skupen program, ki bi vse vezal v skupno jednotno delovanje, dokler nemamo niti toliko moči, da bi užitvorili jedno samcato glasilo, izhajajoče na primer na Dunaji, katero bi s krepko, odločno besedo zastopalo interese naše, seznanjalo nas mej seboj in širilo ugled naš mej inorodci, dokler se ne vspnemo toli visoko, da bi delali na to, da bi dobili svoj vkupni književni jezik?

Bili so časi, ko je v tem oziru bilo boljše. Žal, da sem „laudator temporis acti“. A starost to donaša. Pred tridesetimi in tudi še pred dvajsetimi in desetimi leti bilo je to drugače. Tedaj bil je jeden hlev in jeden pastir. A prišel je volk v vijoličastem ogrinjalu mej čredo našo in razpršil jo je. In sedaj sedimo, kakor prorok Jeremija pod vrbami Babilonskimi, ali pa Marij na razvalinah Kartage, in premišljamo, kako je prišla taka lulika v nas in kako se je v tako razmerno kratkem času tako silno zaplodila, da nam uničuje naša narodna polja in naše s trudom zasajene vinograde hujše, nego snetje in zloglasna trtna uš.

Priti pa je skoro moralo tako, kajti, „kogar Bog ljubi, tega tepe“, in pregovor uči, da je trpljenje božja mast. Negotov sem pa še vedno, iz česa je tak bič spleten. Ko bi rekel, da iz kacega Kalana, ali iz kacega eksminorita, izkazoval bi dotičnikom preveč časti. To so le kamnički, s katerimi „domino“ igra kakšen Jakob, ki je jednako lokav, kakor svetopisemski očak. Poslednji je z različnimi palicami celo ovce in strica Labana posmolil, kaj bi nas ne, ki nimamo glavno ovčjo lastnost?

Porečete, da preveč črno na črno slikam, a jaz Vam pravim, da še vse premalo. Le pogledjte okolu sebe s pozornim očesom in videli boste, da je peklenšček, ki nas

hoče ugonobiti, še bolj črn, nego bi ga mogel moj kist kdaj naslikati. Rodoljubje je temeljito izpuhtelo, rodoljubja mesto pa je zavzelo — brezdomovinstvo, katero se dan danes še skriva pod različnimi krinkami, a bode brezozirno lice svoje pokazalo, ko pride ugoden hip. Dotlej pa se pot gladi in pripravlja z laskavimi in sladkimi besedami, z obeti in tudi z gmotnimi sredstvi.

Človek bi v tem oziru rad jasneje govoril, ko bi le smel. Pomilujem, da smo koncem prosvetljenega devetnajstega stoletja srečno tako daleč privzeli, da so samo še misli svobodne in da se nazadnjaška kuga tako hitro širi tudi mej krščeniimi raki, za katere pa najbrže ne bode nobenega Kocha, da bi izumil kakšno zdravilno mezgo. V drugem pogledu je pa tolažilno vsaj to, da takim krščeniim rakom, izgubivšim škarnico ali rep, ne poraste več nova škarnica, niti nov rep, da torej ostanejo vse svoje žive dni kolikor toliko pohabljeni.

V ostalem pa še ni obupati. „Vsaka reč le en čas trpi“, rekel je Kranjec, ko je Francoza zibal. Zato tudi jaz mislim, da bode jedenkrat tudi v naših narodnih ulicah semenj. Tedaj pa utegne biti ugodneje za nas, ki sedaj ziblujemo, nego za one, ki se zibati dadó, kakor je bilo baš pri omenjenem Francozu. Vse ima svojo mero, tudi zibanje.

S temi besedami nesem mnogo povedal, a nekaterikom se bode zdelo, da celó preveč. Vsem ljudem pač nihče ne ustreže, kamo — li jaz, ki sem že star in nadležen, a bi vender rad doživel uresničenje mladeniških svojih upov, pa sem baš radi tega nevšečen in razburjen, gledajoč, kako se šopirijo ljudje, ki so nam nekđaj bili bolj neznanji, nego prebivalci na zvezdah repaticah, katere pa je nemila usoda na našo žalost potisnila v nas, da delujejo liki klin in pospešujejo razkroj.

Taki so moji spomini na leto preteklo. Žalostni so, tožni, neprijetni. Možno, da bode v novem letu obrnilo se na boljše. Človek upa, dokler živi. Ker sem jaz človek in vedno še živ, torej tudi še upam. Na svidenje v novem letu!

Dnevni utrinki.

Na Štajerskem popil je vol škač vina in bil pijan. To je bilo prvi pot, da je vol kaj v glavi imel.

Gospod grof Taaffe bi najrašil imel, da bi Mladočehi bili osameli. Tega pa ne bode tako hitro, ker je za njimi ves nežni spol.

V Ameriki omožila se je 22 palcev visoka deklica z možem, dva čevlja dolgim. No, ta bode vsaj varen, da mu soproga ne vzraste čez glavo.

Da je tako mala ženska vzela tako velikega moža, ni prav nič čudnega, ker vsaka hoče imeti velikega gospoda.

V avstrijski vojski je nekda sto tisoč oženjencev. Reveži! ki morajo iz batalije v batalijo!

Evropski mir je gotov! Štirinajstletni kralj srbski, osemletna kraljica holandska in štiriletni kralj španjski žive v najlepšem sporazumljenji.

Nasproti zdravilu Kochovem imajo Nemci svoje posebno stališče:

Bode li zdravilo dobro, potem bode veljavno le za Nemce. Ako se pa ne bode obneslo, cepilo se bode samo Slovanom.

Kakšna razlika je mej razkraljem Milanom in jetičnim človekom?

Jetičen človek zdravi se z limfo, Milan pa z nimfo.

Iz svetega pisma: In Bog je nstvaril dve veliki luči. Prva bilo je solnce, druga pa Ljubljanski plin.

(K popisavanju ljudstva.) Glede ljudske štetve izmislili so si Nemci poseben načrt, da bodo dobili večje število rojakov svojih. Ko pride komisijon k njim, postregli bodo vsem članom z najboljšim vinom in jih silili in jim ponujali, dokler bode možno, kaj mislite zakaj? Ko bodo člani nekoliko vinjeni, potem bodo za Nemce pravo pogodili. Pijan človek namreč vse dvojno vidi.

Bavarski župnik Kneipp ozdravil je Rotšilda. Župnik Kneipp ni zahteval nikakšne nagrade in Rotšild dal je potem 30 gld. za dobrodelne namene. To bi bilo pač umestno, da bi mu jih bili vrnili petindvajset.

Prizor iz nemškega gledališča.

(Resnična dogodba.)

Mlad Ljubljančan, modrokrven, imajoč kacih dvajset spomladij na svojih mladeniških plečih, zaljubil se je v prvi hip v neko nemško igralko. „Sie hat es ihm angethan“.

Da bi gorečej ljubezni svoji dal viden izraz, in ubogal Schiller-ja, ki o takem mladeniči peva:

Das Schönste sucht er auf den Fluren,
Womit er seine Liebe schmückt“,

temveč zatekel se je k vrtnarju Korsiki in naročil krasen šopek za 20 gld.

Šopek bil je po naročilu izdelan in naš Leander plaval je ž njim v nadzemskega svojemu oduševljenji preko Helesponta, oziroma preko Ljublanice v redutno dvorano, kjer njegova Hero vsak večer nastopa, kadar je nemška predstava in ni premalo poslušalcev.

Dospevši s šopkom tja, poiskal si je človeka, ki bi pri odprtem odru njegovega srca izvoljenki izročil duhteči šopek, ker sam kaj tacega vender ne more storiti. Sreča bila mu je mila in kmalu dobil je rahločutnega „hornista“, ki je za nekoliko v roko potisnjenih desetih prevzel nalogo, da bo de mej Hero in Leandrom posredoval kot „postillon d' amour“, to je, mladi nemški igralki pri odprtem odru izročil krasni šopek.

„Kadar zakašljam, tedaj pa hitro ustanete in ponese te šopek gospodični!“ To so bile zadnje besede, s katerimi je mladi gospodek hornistu povedal vse, kar se mu je potrebno zdelo.

Bilo je torej vse v redu, vse točno preskrbljeno. A nesreča ne počiva, ali kakor bi se nemški rekli:

Mit des Geschickes Mächten
Ist kein ewiger Bund zu flechten,
Und das Unglück schreitet schnell!

Resnico tega reka je le prebitko občutil naš Leander. Pozabil je bil namreč, da ima nahod. Komaj se je dvignil zastor in pričel prvi prizor, ga je že začelo v grlu ščegetati z izredno silo. Pritisnil je robec na usta, požiral slino, a vse ni pomagalo nič. Naposled ga je nahod premagal s svojo elementarno silo in mladi gospodek zakašljal je prav pošteno, zakašljal tako močno, da je hornist, ki je liki pajek na muho prežil, na njegov kašelj s hitrostjo, boljšega posla vredno, hitel naprej in pomolil šopek igralki, ki je bila baš na prizoru, katera pa ni mlada, ampak ima že več nego pet križev na hrbtu in rabi samo še za uloge — starih mater. Tableau!

A-hacelj: Sedaj se nam pa sušice ni več bati.

B-hacelj: Zakaj ne?

A-hacelj: Dr. Prossinagg je že bil v Berlinu pri dr. Kochu učiti se njegove metode.

B-hacelj: Seveda šel je na svoje troške!

C-hacelj: Ne boš! Jaz mislim, da na troške svojih bodočih pacientov.

Smešnice o Madjarih.

Madjar na Dunaji.

Madjar pride na Dunaj. Mej drugimi znamenitostmi hoče si tudi cerkev sv. Štefana ogledati. Dospevši do nje, ustavi se na ulici in gleda velikanski stolp.

Mimo njega pripelje se izvošček in se ustavi z vozom. „Kaj pa delate gospod?“ vpraša strmečega Madjara. „Golobe štejem, kateri s stolpa letajo.“ „To pa ni dovoljeno, gospod; morate za vsacega deset krajcarjev plačati“; koliko jih je pa bilo? „Deset“, odreže se Madjar in pomoli izvoščeku goldinar.

Smejé odpelje se izvošček z goldinarjem. Madjar zaničljivo za njim gleda in reče: „Neumni Švab, ali sem te ogoljufal, bilo je osemnajst golobov, plačal sem pa samo za deset.“

Domov prišedši pripovedoval je, kako neumni so ljudje na Dunaji, da se dajo tako lahko ogoljufati.

Kakó se je Madjar „dovtipov“ učil.

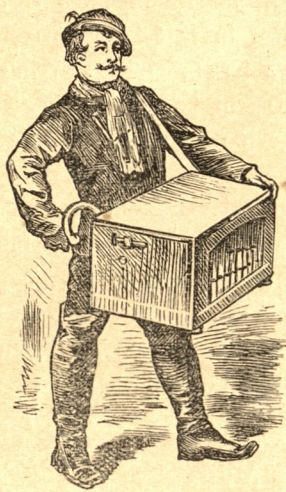
Prišedši na Dunaj, vozi se Madjar z izvoščekom po mestu. Ker je doma čul, kako dovtipni so Dunajčani reče vozniku, naj mu kak dovtip pové.

Oba stopita v gostilno. Ko pijeta pivo, razprostre voznik roko po mizi in reče Madjaru, da naj z močjo nanjo udari. Ne bodi len, zavilhti ta svojo roko proti mizi, a voznik hitro svojo roko umakne in Madjar udari po goli deski. Voznik mu reče: „Tu imate dovtip“.

Madjar vrne se domov. Jedenkrat sprehaja se s slugo Janošem po polji. Spomni se na Dunaj in hoče slugi pokazati, kacih dovtipov se je tam naučil. A nikjer ni mize na polji. Prebrisani potomec Arpadov si kmalu pomaga. Svojo roko položi na obraz in reče slugi: „Janoš, udari po moji roki!“ Sluga si ne upa prav; ko mu pa gospod le veli, zavilhti svojo težko desnico in udari. Ali, o joj! Madjar odmaknil je roko in Janoš udaril ga je po obrazu, da se je gospodu kar kri iz nosa ulila.

Zapisał Jsp Lzr.

Zopet sem tukaj! Saj me vendar še poznate? Kaj bi me tudi ne, še veseli ste me, kajti prišel sem a tempo. Zadnjič ste se šalili, a šala izpremenila se je v britko resnico. Filharmonikom se je orkester skujal. Ker je nekaj mladih godcev vmes, neso jim hoteli več plačati za večernego 40 kr., čitaj: štirideset soldov. Bože moj! toliko zasluži najpočasnejši postrešček, jaz s svojimi lajnami pa še več. Ta umazanost in pa Zöhrerjeva odurnost rodili sta strajk, ki bodi gospodu Zöhrerju v pouk, da se z godci ne sme postopati „furioso“, ampak „piano“ ali vsaj „moderato“, vsekdar pa uljudno. Na svidenje!

A-hacelj: „Ali sta že čitala poslednjega „Domoljuba“?“

B-hacelj in *C-hacelj*: „Se ne!“

A-hacelj: „Čnjeta torej! Gospod Kalan piše doslovno tako: Dne 15. oktobra tega leta je Leon XIII. tako-le priporočil podpirati dobre, katoliške časnike: Glavno orožje imajo naši nasprotniki v svojih časnikih, zato je resna dolžnost vsacega katoličana, da slabim časnikom nasproti stavi dobre, ki naj branijo in zagovarjajo vero, resnico in pravico. Katoliški časniki imajo dolžnost odkrivati slabe namene cerkvenih sovražnikov, podpirati škofe, pastirje hiše božje in pospeševati katoliško življenje. Zato imajo pa katoliki dolžnost, da dobre časnike prav krepko podpirajo. Slabim časnikom naj odreko vsako vdeležbo in podporo; dobre časnike pa naj vsakdo po svojih močeh podpira, da krepko delujejo in donajajo obilno sadu.“

Tako iskreno priporoča papež sam dobre časnike v naročevanje in dopisovanje. — S temi veljavnimi in vsakemu katoliškemu kristjanu svetimi aesedami vabimo tudi mi Slovence, da si med drugim tudi prav pridno naročajo „Domoljuba“, ki vsikdar brani in zagovarja vero, resnico in pravico!“ —

B-hacelj: „To je pa že prehud poper! Za lov naročnikov uporabljati sv. očeta! Fi douc!“

C-hacelj: „Kalan s temi besedami naravnost pravi, da je njegov „Domoljub“ dober časnik. To je skrajna predrznost! Kako bode neki sv. oče papež Leon XIII. priporočal list, ki pisari o železnici 1805. l., o netopirjih s kljuni, o dihurjevih gnjezdih, o listu, ki ozbiljno piše, da teče Savinja preko Gorenjegagrada in mimo Šent Jurija ob južni železnici? Kako bi mogel papež Lev XIII. ogrevati se za to glasilo, katero je zagrešilo že toliko lažij, čegar urednik je bil zaradi kupo-

vanja glasov nedavno obsojen na 14 dnej zapora? Ali se to strinja s papeževo nezmotljivostjo? Božja zapoved veli: Ne imenuj po nemarnem božjega imena! Treba bi jo bilo še dopolniti: Ne imenuj po nemarnem papeževega imena!“

B-hacelj: „Ker se je Kalan tako razkoračil, da ogenj in žveplo priporoča proti vsem časnikom, ki ne trobijo v njegov rog, bodo gotovo naši somišljeniki po Slovenskem vračali klin s klinom, to je, naročali le one liste, ki neso Kalanove barve.“

A-hacelj: Tako je prav. Kakor ti meni, tako jaz tebi.

C-hacelj: Potem mu bode še žal, da je tako pisal.

A-hacelj: „Sicer naj bi pa pamtil, da lastna hvála smrđi.“

Moj strah.

Oblák, izlivaj vódo,
Poplavi celo plan,
Vihár, o le podiraj
Gozdove mi strašán.

Le žgijte, bliski grozni!
Divjaj, mogočni grom!
Pogum se vam ne vpogne,
Saj bal se vas ne bom.

Če mérite v srcé mi,
To grožnja mala je.
Saj, moč vam vničevanja
Narava dala je.

Pač smejem se viharju,
In grom mi nič ne dé;
Nek glas, pa vendar silno.
Pretresa mi srcé.

Srcé bi mi naenkrat
Razklal ta glas strašéč.
Če ljubica bi rekla:
Ne ljubim te nič več!

(Stenogram z mestnega trga.)

A. Ali so že slišali, da se je Tinče ustrelil?

B. Freilich, der Hascher! To bi bilo zopet kaj za loterijo.

A. Ich sag' auch! Kaj pa stavit'?

B. Številka fijakarja. To je 21.

A. Od vožnje je pa 27.

B. Danes je ta 15.

A. Pištola pa 89.

Obe: Also nur schnell! (Obe jadrate hitro v kolekturo.)

Vabilo na naročbo.

Koncem leta obračati se nam je po starem časnikarskem običaji do svojih naročnikov in prijateljev z uljudno prošnjo, da nam tudi v letu bodočem ostanejo zvesti, pravočasno ponove svojo naročnino in naš list priporočajo v krogih svojih znancev in prijateljev.

„Brus“, ki nastopi sedaj svoj **tretji tečaj**, je

jedini slovenski šaljivi list

ki prinaša lepe podobe, raznovrstno zabavno gradivo in mnogo narodnega blaga. „Brus“ zatorej zasluhuje, da ga razumniki slovenski duševno in gmotno podpirajo. Čem več bode podpore, tem več se bode storilo za list, da bode čitateljem vedno bolj ugajal.

Za bodoče leto ima „Brus“ pripravljene že mnogo blaga. Razen kratkih povestij in dnevnega gradiva prinašal bode zabavne naloge, skakalnice, rebuse, katerih ima lepo število na razpolaganje; skrbel bode v obče vestno za svojih čitateljev zabavo.

„Brus“ stane

za vse leto 4 gld.

„ pol leta 2 „

„ četrt leta 1 „

Uredništvo in upravništvo „Brusa“.

Telegrami „Brusu“:

Gradec: Ravnokar so se odpeljali konduktérji za kamniško železnico („karfijolci“.) To Vam bodi veselo znamenje, da se sedaj železnica res skoro utegne otvoriti.

Dolenjsko: Na Dvoru je občinsko predstojništvo z odborom tako staro (tri in pol leta), da kaka ženica že novega gosp. župana išče, kateri se je, kakor se sliši, sam izvolil, ž njim pa tudi svetovalec.

Vrhnika: Tukajšnja gospoda kapelana sta nedavno trdila, da je „Brus“ dobil več sto goldinarjev podpore. Ali je to res? *)

*) Nas ta brzjavka ni prav nič presenetila. Gospod Matevž ki tako slastno in pridno „Caviar“ čita, v svojih izrazih ni baš srečen. Strast je navadno slepa. Mi bi se o tem niti za mrvico ne obregnili, a ker se pravi „Qui tacet, consentire videtur,“ pozivljamo prav resnobno, g. kapelana Matevža Sitarja in njegovega kolego, čegar imena slučajno ne vemo, da v tej zadevi nam in občinstvu natočita čistega vina. Drage volje bomo pred vsem slovenskim svetom priznali, ako nam dokazeta samo jeden sold podpore. Ker pa tega ne bosta mogla, bodi obema svobodno, izbrati si „epitheton ornaus“, ki je takim klevetnikom najprikladnejši.

Uredništvo „Brusovo“

Mokronog: V nas imamo gospoda, ki razven svojega jako važnega posla, opravlja še razne druge službe. On je tudi občinski tajnik, organist, šolski svetnik, blagajniški pisar, ima tabačno prodajo in smodnikovo zalogo. Sedaj je razpisana služba babice, mogoče, da bode tudi zánjo prosil. — Naj se ne misli, da smo mu zavidni, Bog varuj! Vse mu privoščimo, a zahtevati pa tudi smemo, da vse službe dobro vrši, da pri tolikih postranskih zaslužkih, glavnemu poslu ne odteza pozornosti.

Zagorje za Savo. Tukajšnji trgovec g. R. Michelčič izvolil se je nedavno izraziti: „In diesem slovenischen Laibach werde ich nicht mehr viel einkaufen“. Iz nas pa odmeva g. Michelčiču: „Pri nemškutarskem g. Michelčiči ne bomo prav nobene reči več kupili!“

Več Zagorskih narodnjakov.

V gozdu.

Vspomládi sprehajala
Sva v bukovem se gaji,
A spremstvo je nevšečno.
Motilo vedno naji.

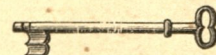
Če prav ni bilo možno
Odpreti pot besédi:
Kar sva čutila v srci,
So pravili pogledi.

In če se tudi zopet
Ne vidiva na sveti,
Ne neham milih pésmic
O tebi, draga, peti.

Vodica valčke svoje
V dolino je podila,
Jésen pa pestre vence
Otožnosti je vila.

A iz svetlobe gozdne
Polagoma gineče
V uhó mi šepetala
Je nada — večné sreče.

Saljiv rebus.

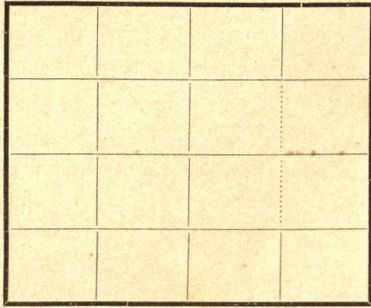

Rešitev: Andrej (Kalan) pod ključem.

Zabavne naloge.

I.

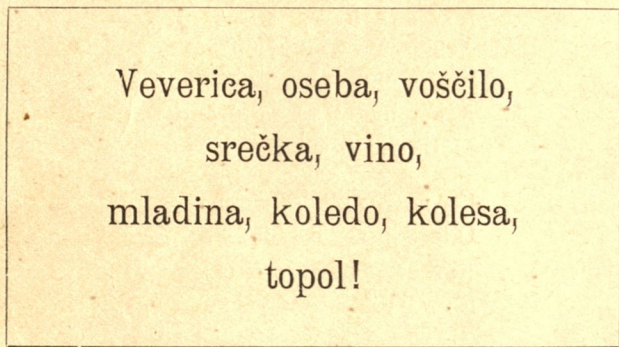

V teh 16 oken napisati je številke 1—16 tako, da se, seštevaje številke povprek, navpik in navskriž dobi vselej vsota 34.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

II.

(J. Š.) Voščilo k novemu letu.

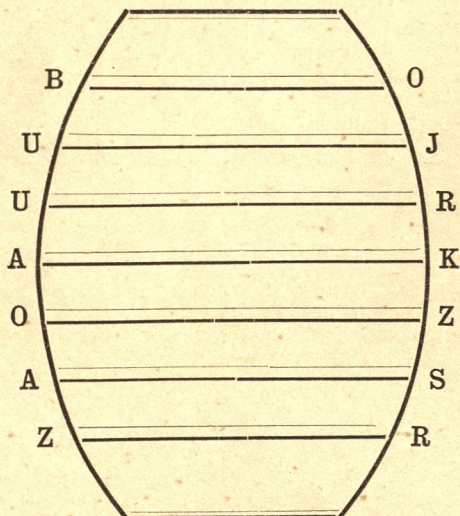
Iz vsake besede vzemite po jeden zlog. Ti zlogi zaporedoma čitani dadó voščilo za novo leto.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

III.

(J. Š.)

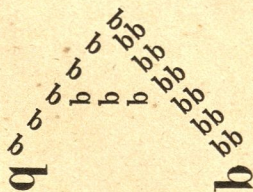
Sod vina poklonim, kaj mislite komu? Čitajte!

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

IV.

(J. Š.) Rebus.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Rešitev zabavnih nalog

iz 23. številke:

I.

11	19	25	8	2
10	12	6	21	16
3	22	13	4	23
17	5	20	14	9
24	7	1	18	15

Ako se seštejejo številke povprek, navpično in navskriž (torej 12krat), dobi se vsekdar vsota 65.

II.

(Kryptogram.)

ČAS JE ZLATO.

Prav so jo rešili: Gospici Franjica Trojanšek v Mengši, Ela Jenko v Ljubljani, Josip Lazar v G., J. in J. Ž. v Ljubljani.

III.

D	o	m	i	n	o
t	R	i	k	o	t
s	v	I	n	e	e
T	k	a	V	e	e
k	A	l	l	A	n
k	a	V	r	a	N
Č	v	r	Č	e	k
Š	t	e	f	A	n
V	i	l	h	a	R

Prav so jo rešili: Gospice Franjica Trojanšek v Mengši, A. J. in Ela Jenko v Ljubljani, Josip Lazar v G., J. in J. Ž. v Ljubljani.

Listnica uredništva:

Gospod Kajfež na Opčinah: „Dvojna občutljivost“ je dobra šala, a bila je še le lani priobčena v Ljubljanskem listu. Zatorej hvala!

Gospodu dopisniku iz Žužemberka: Stvar je preveč osebna. Modrijan ostani Modrijan, če tudi morda ni modrijan.

Gospod J. K. v L.: Da so Vaši razlogi tudi bolj prepričevalni, bi vendar ne hoteli pisati proti železnici. Veseli bodite, da jo imate!